

בעזרת המפתח. המעניק את שמו לסיפור. זהו מפתח שבעזרתו נפתחת המי גייה שבה מונח היום.

בראס העביר את הסיפור לוונציה של שנת 1940, בשיא תקופת הפאשיזם. כאשר דרכי הפרט בחוף מהווה נקודת להץ נוספת, עידן שבו הצביעות והדיקאדנס מאלצים את בנייהאדם לתיקשורת סתרים מן הסוג הזה.

בצמרת הפירסום, השעי עם הצנזורה האיטלקית עמד טינטו בראס, הבימאי של הסרט.

הנושא הזה משך אותי לא משום שאיפשר כל מיני תרגילים בפסיכר לוגיה בסיסית, טוען בראס, אלא מפני שבעזרתו אפשר לעמוד על הדרי משמעות. על הניגודים, על ההפכים הנסתרים, על החריקות שמתגלות אחרי שנותנישואין רבות. מבעד לחור שניות הגופנית הסוחפת לביטוי מלא, דרך חרות החושים המתפרצת בשיא עוצמתה מצטיירות הרמויות עצמן. ואכן, הבעל מוביל את רעייתו, בסרט זה, באמצעות רמזים ובעיקר בעזרת היומן שלו. לירי שיחרור מכל הכבלים של המוסכמות המיניות למיצוי מלא של תענוגות הגוף, להתמסרות גופנית ללא סייג, שבצורה שימחת-חיים אמיתית, גדולה כליכך, שסופה אינו יכול להיות אלא מוות.

השתרתי להיות נאמן לסיפור המקורי. זהו סיפור אהבה אמיתית של זוג. איני מקבל בשום פנים ואופן את ההנחה שמדובר כאן במישחקים סאדו-מאזוכיסטיים. חיי גבר ואשה אינם זירת-איגרוף, שבה עליהם להיאבק זה עם זה. אם כבר, הייתי משווה זאת לבימה שעליה הם מופיעים בצוותא. משחקים ומרקלמים יחד תפקידים שהם מאתגרים בזה הרגע, מתוך ידיעה ברורה של שיתוף-פעולה מוחלט והי כרה במהות מעשיהם."

הוידוי הסופר היפאני יוני צירו טאניזאקי, ש- נפטר ב-1965. גם העניק לרומן שכתב שם מיוחד - הוידוי הנועז.

יש ישבן!

כל זה נשמע יפה מאוד, אולם כשראו באיטליה את הקיצוניות שבה מציג בראס את חוש הרפתקנות המינית של בנייהוג בסדרו, ושי אליהם מצטרף שותף שלישי, שהוא ארוסה של הבת, נבהלו הכל. מנהל פסטיבל-ונציה, ג'אן לואיג'י רונרי, שהומין תחילה את הסרט. ביטל את ההזמנה, ואילו שופטי בתי-המשפט, שאינם שונים כליכך מן הצדקנים שלנו, אסרו את הסרט להצגה. מה שכמובן הביא לו פירסומת עצומה, והפך את הכוכבת, סטפאניה סאנדרלי,

מעל עצמה את הפחדים והמעצורים של בת הבורגנות השמרנית, להעל ולתפליג לאיזורים שלא חלמה עליהם קודם לכן. היא מנהלת יומן משלה, גב' הוא סודי ואינטימי, וגם הוא מועדף בעצם, לעיני הבעל. התיקשורת המודרנה הזו כין שני בנייהוג החיים יחד כבר 20 שנה, ולמרות זאת אינם מעזים להיחשף בגלוי, זה מול זה, מתאפשרת

הכוכבת האיטלקיה סטפאניה סאנדרלי מעולם לא נראתה בסצינות נועזות כליכך כמו אלה שבסרט זה. שבו חיפשה, לדבריה, להעניק פרוץ לישבנה (בתמונה למעלה) או להגיע לשיא של חוסר בושה ועירטול (למטה מימין).

מראה, ואני חייבת לומר, שאחרי ההקרנה הראשונה אמרתי לעצמי: כל הכבוד, אם בגיל שלי (היא טענה באותו זמן ל-37, עיתונים אחרים דיברו על 40 או 42), אני נראית כך. איך במה להתבייש.

חששתי שאראה על המסך כמו גל של חורבות, מתושלח ממין נקבה. הכל מחזיק מעמד יפה מאוד, ואני אפילו איני מתעמלת או נוסקת כספורט.

אכן, סאנדרלי ניתנה ככל מה שדרוש ליופי האיטלקי הקלאסי, השופע בכל הכיוונים, והיא אינה מסתירה כאן מאומה. רציית לברוק אם אוכל לשחק כך, שישבני בסרט יהיה שונה מישבנן של מיליוני נשים אחרות. שיחקתי עם כל הגוף שלי, אם אפשר לומר כך, נסיתי להעניק אישיות לאיברים השונים. אם אפשר לזהות בחזה, בבטן, בערווה, בישבן או ברגליים את סטפאניה סאנדרלי, הרי הישגתי את מבוקשי. לדעתי, זה מה שקורה בסרט, ואני מאושרת שזה קורה."

למרואינת המבוקשת ביותר לשנת 1982 (זו הייתה שבה הופק הסרט). סטפאניה סאנדרלי לא נחשבה אף פעם לשחקנית ביישנית או צנועה במיוחד, אבל מעולם לא הופיעה בסרט שבו היה גופה העירום האובייקט העיקרי. הוא מצולם מכל הזוויות, עד שכל סנטימטר מרובע שבו נחשף למבט הסוקר של המצלמה.

אחד השופטים המועזעים כינה אותה, ברוב זעמו, "חזירה", עם כל הר משמעות הכפולה שיש למילה באיטלקית. זה לא מטריד אותי כלל, היא הגיבה, כמיסגרת המסע הפרטי שניהלה לביטול הצנזורה על הסרט. עדיף שיכנו אותי כך, במקום שיאמרו עליי שאין לי ישבן.

אחת ההפתעות הנעימות בסרט, הייתה התגלית שדווקא יש לי ישבן, ולא רק ישבן, אלא כל מה שצריך - חזה, חמוקים, רגליים וכל השאר. אף פעם לא ראיתי את עצמי טוב כליכך. המצלמה חשפה הרבה יותר מכל

